

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Milana Podhrázkého a JUDr. Michala Mazance v právní věci navrhovatelky: **Ing. M. B.**, zastoupené Mgr. Sebastianem Machem, advokátem se sídlem Sokolovská 352/215, Praha 9, proti odpůrci: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy - úpravy směrné části územního plánu hlavního města Prahy ze dne 30. 1. 2013, č. U 1110/2013, za účasti osoby zúčastněné na řízení: EKOSPOL, a. s., se sídlem Dukelských hrdinů 747/19, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti odpůrce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 1. 2015, čj. 3 A 133/2014 - 34,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Odpůrce **j e p o v i n e n** zaplatit navrhovatelce náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti částku ve výši 3400 Kč, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce navrhovatelky Mgr. Sebastiana Macha, advokáta.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Odpůrce na základě podnětu osoby zúčastněné na řízení úpravou směrné části označenou v záhlaví tohoto rozsudku upravil územní plán hlavního města Prahy tak, že zvýšil kód míry využití území z kódu E na kód G (s maximálním koeficientem podlažních ploch KPP = 1.628) na pozemcích parc. č. 1920/11 a 1920/12 v k. ú. Uhřetěves.

II.

2. Návrhem podaným k Městskému soudu v Praze se navrhovatelka domáhala zrušení uvedené úpravy územního plánu jako opatření obecné povahy. Městský soud shora označeným rozsudkem jejímu návrhu vyhověl a napadené opatření obecné povahy zrušil. Městský soud především napadenou úpravu územního plánu vyhodnotil z hlediska materiálního jako opatření obecné povahy a dále dovodil, že navrhovatelce svědčí aktivní procesní legitimace. S odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2013, čj. 1 AOs 2/2013 - 116, pak uzavřel, že kód míry využití území měl být součástí závazné části územního plánu a nikoliv části směrné. Jeho změna tedy neměla proběhnout v režimu úpravy územního plánu, ale postupem stanoveným pro vydání opatření obecné povahy, mimo jiné se zachováním procesních práv vlastníků okolních pozemků a staveb. Tento rozsudek městského soudu, stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, je dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost zcela odkazuje.

III.

3. Odpůrce (stěžovatel) podal proti uvedenému rozsudku městského soudu kasační stížnost, a to z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

4. Předně stěžovatel připomněl, že podmínkou aktivní procesní legitimace je dotčení vlastnických práv a porušení procesních práv, navrhovatelka však omezení svých práv nijak nekonkretizovala ani neprokázala. Případné omezení práv v průběhu výstavby a následného užívání stavby je předmětem až navazujících řízení. Spornou úpravou územního plánu nemohla být navrhovatelka dotčena na svých právech, proto ani k podání návrhu není aktivně legitimována. Stěžovatel v této souvislosti odcitoval závěry rozsudků Nejvyššího správního soudu čj. 3 AOs 2/2009 - 23 a čj. 4 AOs 1/2010 - 432. Upozornil současně, že ve věcně obdobném případě požádal o součinnost nadřízený orgán (Ministerstvo pro místní rozvoj), který v postupu stěžovatele rozpor se zákonem neshledal. Pozemky ve vlastnictví navrhovatelky sousedí s pozemky dotčenými spornou úpravou jen v malém rozsahu, resp. vůbec, městský soud však tuto skutečnost bez dalšího odůvodnění považoval za dostatečně významnou pro dotčení práv navrhovatelky. Stěžovatel si je vědom, že jím citovaná judikatura byla překonána usnesením rozšířeného senátu, předchozí judikatura však v době přijetí napadené úpravy územního plánu plně platila a stěžovatel postupoval v souladu s touto judikaturou. Navrhovatelka nebyla úpravou směrné části územního plánu nijak dotčena na svých věcných právech, proto ani není aktivně legitimována k podání návrhu. Městský soud se v napadeném rozsudku vůbec nezabýval podstatou tvrzení navrhovatelky, zda může dojít k omezení jejich vlastnických práv. Mezi pozemkem dotčeným napadenou úpravou a pozemky ve vlastnictví navrhovatelky se nachází nejen řada jiných pozemků, ale i komunikace a stavby. Tvrzení o vzdálenosti 300 m není nijak doloženo, městský soud neprováděl v této otázce žádné dokazování.

5. Napadený rozsudek vychází z citovaného usnesení rozšířeného senátu, které zásadním způsobem změnilo dosavadní praxi. Stěžovatel se při přijímání úpravy územního plánu řídil platnými předpisy, judikaturou i tehdejší praxí. O správnosti jeho postupu svědčí i judikatura Nejvyššího správního soudu, která shodnou problematiku řeší zcela odlišným způsobem než pozdější rozhodnutí rozšířeného senátu. Po stěžovateli nelze požadovat, aby více než půl roku předem předjímal změnu výkladu. Citovaný názor rozšířený senát zaujal téměř rok po projednání a vyhlášení napadené úpravy územního plánu. S odkazem na nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 3061/11 stěžovatel dodal, že při interpretaci projevů vůle by obecné soudy měly zohlednit i stav právní nauky a judikatury v době vzniku posuzovaného právního úkonu. Městský soud při výkladu práva postupoval v rozporu se zákazem retroaktivity.

6. K důvodům kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. stěžovatel uvedl, že pokud městský soud založil svůj rozsudek pouze na citovaném odůvodnění rozhodnutí rozšířeného senátu, jedná se o postup v rozporu s právní logikou vedoucí navíc k právní nejistotě. Městský soud se soustředil pouze na odůvodnění usnesení rozšířeného senátu a nijak se nezabýval hodnocením jednotlivých námitek odpůrce proti tvrzením navrhovatelky, resp. bral její tvrzení za prokázaná. Nerozlišil přitom ani mezi „úpravou“ a „změnou“ územního plánu, jež představovaly před vydáním usnesení rozšířeného senátu dva naprosto odlišné nástroje územního plánování.

7. Stěžovatel uzavřel, že městský soud svým postupem porušil právní řád, jestliže se v plném rozsahu nevypořádal se všemi jeho námitkami. Postupoval v rozporu s principem zákazu retroaktivity, ač je retroaktivita nepřipustná (kromě výjimek na danou věc nedopadajících). To se týká jak posouzení aktivní legitimace navrhovatelky, tak hodnocení postupu při projednávání a schvalování napadené úpravy územního plánu. Stěžovatel se závěry rozšířeného senátu hodlá do budoucna řídit, nelze je však aplikovat zpětně na řízení již ukončená. Ústava ani Listina základních práv a svobod retroaktivitu nepřipouští. Prosté převzetí závěrů rozšířeného senátu vyvolává značnou právní nejistotu a současně otevírá možnost následných soudních sporů o náhradu škody. Tím, že již ve fázi úprav územního plánu může účastník chránit svá práva, fakticky dochází ke změně stavebního zákona a popření účelnosti ustanovení o územním a stavebním řízení. Teprve v průběhu těchto řízení by měly být zkoumány dopady navrhované stavby na okolní zástavbu.

IV.

8. Navrhovatelka ve vyjádření ke kasační stížnosti předně uvedla, že soud posoudil její aktivní legitimaci správně. V návrhu i dalším vyjádření řádně a zcela konkrétně označila a prokázala zkrácení svých práv. Pokud by odpůrce prováděl změnu územního plánu v souladu se zákonem, měla by v takovém řízení postavení účastníka a mohla by podávat námitky. Současně došlo k porušení jejího práva vlastnického a práva na příznivé životní prostředí. Stěžovatel platnou právní úpravu vykládal svévolně a ve svůj prospěch a ve prospěch developerských společností a v neprospěch obyvatel hlavního města Prahy. Napadeným rozsudkem nedošlo k nepřipustné retroaktivitě, ale pouze ke zjednání nápravy nesprávného postupu stěžovatele. Již v době vydání dané úpravy územního plánu probíhala veřejná diskuse o zákonnosti postupu stěžovatele. Soudy v minulosti nikdy nelegitimizovaly daný druh rozhodnutí správních orgánů, pouze nepřipouštěly možnost bránit se takovému postupu soudně. Ministerstvo pro místní rozvoj, na jehož závěry stěžovatel odkazuje, není orgánem, jemuž přísluší posuzování zákonnosti postupu správního orgánu. Stěžovatelem citovaný nálezn Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 3061/11 nelze v dané věci použít, neboť napadená úprava územního plánu není právním úkonem (jednáním), ale normativním správním aktem. Tvrzení stěžovatele, že se navrhovatelka mohla domáhat ochrany svých práv až v dalších řízeních, považuje navrhovatelka za účelová.

V.

9. Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

10. Kasační stížnost není důvodná.

11. Veškeré kasační námitky stěžovatele především společně zpochybňují rozsudek městského soudu v tom smyslu, že v projednávané věci zpětně aplikuje závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 1 Aos 2/2013 - 116. Rozšířený senát v citovaném usnesení především dospěl k závěru, že index podlažní plochy

(jemuž v projednávané věci odpovídá termín „kód využití území“) je obecným regulativem prostorového uspořádání území, tj. limitem jeho využití, jehož vymezení je závazné; na tom nic nemění ani to, že tento index byl nesprávně zařazen do směrné části územního plánu. Rozšířený senát rovněž uzavřel, že má-li být v platném územním plánu nově zaveden limit využití území mj. indexem podlažní plochy či změněny hodnoty již existující regulace, je nutno postupovat dle § 188 odst. 3, věta první stavebního zákona č. 183/2006 Sb., tedy přijmout takovou změnu formou opatření obecné povahy.

12. Ke stěžovatelem namítané nepřipustnosti zpětné aplikace citovaných závěrů rozšířeného senátu v projednávané věci je třeba v obecné rovině předeslat, že princip ochrany důvěry občanů v právo a s tím související princip zákazu zpětné účinnosti (tzv. retroaktivity) patří k základním principům právního státu. Principy právního státu vyžadují u každého možného případu retroaktivity jeho výslovné vyjádření v ústavě nebo v zákoně s cílem vyloučit možnost retroaktivní interpretace zákona a zároveň vyžadují na zákonné úrovni vyřešit s retroaktivitou spjaté důsledky tak, aby nabytá práva byla řádně chráněna (srov. nálezy Ústavního soudu ČSFR sp. zn. Pl. ÚS 78/92). Judikatura Ústavního soudu setrvale vztahuje obecný zákaz pravé retroaktivity k aplikaci právních předpisů na právní vztahy, kdy tyto právní předpisy ještě nebyly účinné (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 12. 2004, sp. zn. I. ÚS 344/04 Sb.).

13. K námitkám uplatněným v projednávané věci je však třeba poznamenat, že Nejvyšší správní soud ve shora označeném usnesení rozšířeného senátu sjednotil dříve nesouladnou rozhodovací praxi jednotlivých senátů tohoto soudu týkající se soudního přezkumu územních plánů. Došlo tedy pouze ke změně judikatury, resp. ke změně právního názoru dříve zastávaného některými senáty daného soudu, a nikoli k retroaktivním účinkům sjednocujícího usnesení rozšířeného senátu. Změna právního názoru vysloveného v soudních rozhodnutích sice materiálně vykazuje obecně zpětný účinek, ale jak vyslovil Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 12. 2013, sp. zn. III. ÚS 3221/11 *„ve vzájemné kolizi mezi potřebou právní jistoty a požadavkem materiální správnosti soudního rozhodnutí však významnou roli hraje postulát vnitřní otevřenosti soudního rozhodování jako podstatný strukturální element nezávislého nalézání práva a příkaz spravedlivého procesu (čl. 36 Listiny základních práv a svobod). Změna ustálené judikatury je – byť za určitých materiálních a příp. procesních podmínek – přípustná a nový právní názor zpravidla nalezne své uplatnění na všechny další kauzy, které soudy rozhodují. Řešení zmíněné kolize je třeba hledat primárně v rovině tzv. podústavního práva, a teprve pokud to možné není, lze výjimečně uvažovat o aplikaci původního právního názoru, přičemž je třeba vzít v úvahu práva ostatních účastníků řízení a/nebo veřejný zájem.“* Judikatura správních soudů se přitom vyvíjí, změna právního názoru na určitou věc tedy nemůže být vyloučena. Ačkoliv u nejvyšší soudní instance se jedná o obecně nežádoucí jev, není obecně v rozporu s ústavními principy, pokud je nově přijatý právní názor dostatečně přesvědčivě odůvodněn (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. IV. ÚS 2170/08).

14. Citovaným usnesením rozšířeného senátu byla sjednocena roztržštěná judikatura a byl přijat názor, který byl přesvědčivě odůvodněn a z něhož zcela zřejmě vyplývá, jak se má do budoucna v obdobných případech postupovat, resp. jak vykládat § 188 odst. 3 stavebního zákona. Účelem rozhodovací praxe rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu je do budoucna sjednocovat judikaturu. Názor rozšířeného senátu jsou proto soudy nižší instance povinny respektovat. Obecně tedy bez dalšího nelze změnu judikatury považovat za nepřipustně retroaktivní. Městský soud byl povinen v projednávaném případě respektovat názor přijatý ve sjednocujícím usnesení rozšířeného senátu. Toto usnesení bylo vydáno před tím, než byl v posuzovaném případě podán k městskému soudu návrh na zrušení napadené úpravy územního plánu, a účastníkům řízení včetně stěžovatele tak mohl být znám. Lze tedy uzavřít, že Nejvyšší správní soud neshledal účinky nepřipustné retroaktivity v přijetí závěrů sjednocujícího usnesení rozšířeného senátu městským soudem v napadeném rozsudku. Došlo pouze k přijatelné

změně právního názoru, která v tomto případě není v rozporu s principem ochrany důvěry občanů v právo. Shodný názor již ostatně Nejvyšší správní soud zaujal i v rozsudku ze dne 30. 10. 2014, čj. 10 As 51/2014 - 179, a osmý senát neshledal důvod se od těchto závěrů odchýlit. K tomu lze navíc poznamenat, že ústavní stížnost proti tomuto rozsudku, jež byla argumentačně založena mimo jiné právě na namítaném porušení principu zákazu retroaktivity, Ústavní soud odmítl (srov. usnesení ze dne 2. 4. 2015, sp. zn. II. ÚS 232/15). Nález Ústavního soudu zmiňovaný stěžovatelem (sp. zn. I. ÚS 3061/2011) dopadá primárně na problematiku ochrany dobré víry při převodu vlastnického práva a týká se interpretace projevu vůle, nikoliv zákonnosti postupu správního orgánu, jako je tomu v projednávané věci, kde je možnost jeho aplikace jen velmi omezená.

15. Ve vztahu ke kasační námitce stěžovatele týkající se aktivní legitimace navrhovatelky Nejvyšší správní soud předesílá, že stěžovatel dostatečně nerozlišuje mezi aktivní věcnou a aktivní procesní legitimací. Aktivní procesní legitimace reprezentuje přípustnost návrhu a představuje tak jednu z podmínek řízení. V řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy je aktivní procesní legitimace vymezena v § 101a odst. 1 s. ř. s., podle něhož návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen. Aktivní procesní legitimace navrhovatele je dána již jeho pouhým logickým a konsekventním tvrzením, že je opatřením obecné povahy dotčen na svých subjektivních právech. K naplnění podmínek aktivní procesní legitimace tak postačí hrozba realizace opatření obecné povahy, jehož důsledky dopadají do práv navrhovatele. Není přitom rozhodné, zda k takovému zásahu v budoucnu dojde či nikoliv (srov. již výše citované usnesení rozšířeného senátu čj. 1 AOs 2/2013 - 116). Naproti tomu aktivní věcná legitimace je spojena s otázkou důvodnosti podaného návrhu a zkoumá se a prokazuje až v řízení o věci samé. O ní je také meritorně rozhodováno. Nepředstavuje tedy jednu z podmínek řízení, nýbrž je součástí posouzení důvodnosti návrhu.

16. Stěžovatel v kasační stížnosti dovozoval nedostatek aktivní procesní legitimace navrhovatelky, neboť řádně a konkrétně neprokázala dotčení na svých právech. Městský soud naopak s odkazem na citované závěry rozšířeného senátu dovedl, že navrhovatelka k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy aktivně procesně legitimována byla. Navrhovatelka jako spoluvlastník pozemků nacházejících se v blízkosti pozemků dotčených úpravou územního plánu v návrhu projednávaném městským soudem výslovně uvedla, že jí byla odepřena možnost bránit svá práva při přijímání napadené úpravy. Současně zmínila dotčení svých vlastnických práv a konkrétně upozornila na možné omezení užitelnosti svých nemovitostí a pokles jejich tržní ceny. Nejvyšší správní soud s ohledem na tyto skutečnosti nespatřuje ve vztahu k citovaným závěrům rozšířeného senátu v postupu městského soudu žádná pochybení. Navrhovatelka logicky tvrdila konkrétní zkrácení na svých právech napadenou úpravou územního plánu, což je k naplnění podmínky aktivní procesní legitimace dostatečné. Navrhovatelkou namítanou nezákonností opatření obecné povahy se navíc správní soud musí vždy věcně zabývat (srov. nález Ústavního soudu ze dne 9. 12. 2013, sp. zn. I. ÚS 1472/12). Na výše uvedeném pak nemohou nic změnit ani stěžovatelem (pouze v obecné rovině) vznesené pochybnosti o blízkosti (resp. vzdálenosti) nemovitostí navrhovatelky od pozemků dotčených napadenou úpravou územního plánu. V tomto ohledu nelze přehlédnout, že sám stěžovatel ve vyjádření k návrhu projednaného městským soudem výslovně připustil, že jeden z pozemků navrhovatelky (parc. č. 1906/42) s pozemky dotčenými úpravou územního plánu přímo sousedí (být v minimálním rozsahu). Stejně tak je třeba upozornit na to, že dle dokumentace založené ve správním spisu bylo záměrem osoby zúčastněné na řízení v návaznosti na napadenou úpravu územního plánu umístit a vybudovat na pozemcích dotčených úpravou bytové domy (celkem 6 objektů) a v nich celkem 270 bytových jednotek. Jinak řečeno, upozorňuje-li stěžovatel na vzdálenost pozemků navrhovatelky a vůbec samotnou možnost být dotčen úpravou územního

plánu, nelze odhlédnout ani od povahy a rozsahu provedené změny a stavebního záměru, který má v důsledku úpravy územního plánu vzniknout. Ani tuto kasační námitku proto soud neshledal důvodnou.

17. Jde-li o namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku městského soudu, lze předeslat, že k požadavku přezkoumatelnosti rozhodnutí Nejvyšší správní soud v judikatuře konstantně uvádí, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci obsaženou v žalobě; proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Nepřezkoumatelné je také rozhodnutí, v němž se soud opomněl vypořádat s některou ze včasně uplatněných žalobních námitek (srov. například rozsudky čj. 5 As 72/2010 - 60, čj. 5 As 29/2007 - 64, čj. 4 Ads 21/2007 - 77 a čj. 1 Afs 135/2004 - 73).

18. Nejvyšší správní soud v projednávané věci v postupu městského soudu neshledal žádné z uvedených pochybení. Předně je třeba kvalitativně rozlišit povinnost soudu vypořádat se se všemi žalobními (návrhovými) námitkami na straně jedné a argumentací žalovaného (odpůrce) obsaženou ve vyjádření k žalobě (návrhu) na straně druhé. Přestože nevypořádání zásadních námitek žalovaného (odpůrce) krajským soudem může v obecné rovině vést za určitých okolností až k závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu spočívající v nedostatku důvodů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 4 Ans 1/2012 - 61), v projednávané věci tomu tak není. Jak již Nejvyšší správní soud výše konstatoval, městský soud v napadeném rozsudku správně vyšel z citovaného usnesení rozšířeného senátu, které sjednotilo do té doby roztržštěnou judikaturu tohoto soudu. Jak plyne z odůvodnění usnesení rozšířeného senátu, a je to ostatně patrné i z rozsáhlých citací tohoto usnesení v textu napadeného rozsudku městského soudu, rozšířený senát se spornou otázkou změny limitů využití území zabýval podrobně a komplexně, a to i z hlediska aktivní procení legitimity navrhovatelů (viz část III.5 odůvodnění usnesení rozšířeného senátu). Stěžovatel ostatně ve vyjádření k návrhu projednaného městským soudem ve vztahu k aktivní legitimitě navrhovatelky toliko odkázal na dřívější judikaturu Nejvyššího správního soudu a věnoval se argumentaci, podle níž případné zásahy do práv navrhovatelky budou předmětem až následných řízení (územního a stavebního). S touto argumentací se ovšem městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku odpovídajícím způsobem vypořádal a to i nad rámec citace odůvodnění rozšířeného senátu (viz str. 6 - 7 rozsudku městského soudu). Ani námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku městského soudu tedy nemůže být důvodná.

VI.

19. Kasační stížnost odpůrce tedy Nejvyšší správní soud zamítl, neboť ji v žádném z kasačních bodů neshledal důvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

20. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona, podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Navrhovatelka zastoupená na základě plné moci advokátem měla v řízení před Nejvyšším správním soudem plný úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů, které jí v řízení vznikly v podobě nákladů na zastoupení advokátem. Náklady spočívají v odměně advokáta za jeden úkon právní služby [sepis vyjádření ke kasační stížnosti - § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů] v hodnotě vypočtené podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu v částce 3100 Kč a v náhradě hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Tuto

částku je povinen stěžovatel zaplatit navrhovatelce ve lhůtě patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího advokáta. Osoba zúčastněná v projednávané věci nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 1. září 2015

JUDr. Jan Passer
předseda senátu